

מסמך 194

מסמך 194

מתת רוח האמת

בסביבות השעה אחת, בעת שמאה-ועשרים המאמינים עסקו בתפילה, הם הבחינו כולם בנוכחות מוזרה בחדר. בו-בזמן הפכו כל התלמידים מודעים לתחושות חדשות ועמוקות של אושר, של ביטחון ושל אמון-רוחני. לתודעה החדשה הזו של כוח רוחני, הצטרף מיד דחף חזק שהם חשו לצאת החוצה ולהטיף בפומבי לבשורת המלכות ולחדשות הטובות לפיהן ישוע קם לתחייה מן המתים.

פטרוס קם והכריז שבוודאי הגיעה רוח האמת אשר המאסטר הבטיח, והציע כי הם ילכו אל המקדש ויחלו בהכרזה על החדשות הטובות אשר הופקדו בידיהם. והם עשו בדיוק את מה שפטרוס הציע.

הגברים הללו הוכשרו והונחו לכך שהבשורה שעליהם להטיף לה היא אבהותו של האל והיות האדם בנו, אבל ממש ברגע הזה, רגע של אושר רוחני ושל ניצחון אישי, החדשות הטובות ביותר, הכבירות ביותר, שהגברים הללו יכלו לחשוב עליהן היו *העובדה* שהמאסטר קם לתחייה. וכך הם יצאו לדרכם, מונעים בכוחות אשר קיבלו ממעל, והחלו מטיפים לאנשים את החדשות הטובות – ואפילו לגאולה באמצעות ישוע – אך בלא שהתכוונו לכך, הם נפלו לפח ושגו בכך שהחליפו כמה מן העובדות הקשורות לבשורה במסר הבשורה עצמה. בלא שהתכוונו לכך, פטרוס הוא זה אשר הוביל לשגיאה הזו, והאחרים הלכו בעקבותיו עד לפאולוס, אשר יצר דת חדשה מן הגרסה החדשה הזו של החדשות הטובות.

בשורת המלכות הינה זו: עובדת אבהותו של האל, אשר אליה נלווית האמת הנובעת ממנה – היות האדם בן האל והיות כלל בני האדם אחים. הנצרות, כפי שהתפתחה מאותו יום ואילך, הינה זו: עובדת היותו של האל אביו של אדוננו ישוע המשיח, בצירוף התנסות המאמין-התלמיד בכך שהמשיח המהולל קם לתחייה.

אין מוזר הדבר שהגברים הללו, אשר הרוח שרתה עליהם, נתלו בהזדמנות הזו בכדי לבטא את תחושות הניצחון שלהם על-פני הכוחות אשר ביקשו לחסל את המאסטר ולהכחיד את השפעות תורתו. בעת שכוז, היה קל יותר לזכור את הקשר האישי שלהם אל ישוע, ולשמוח בביטחונם בכך שהמאסטר עדיין חי, שחברותם לא תמה ושהרוח אכן באה לשכון בקרבם, כפי שהוא הבטיח להם לפנים.

לפתע פתאום חשו עצמם המאמינים הללו כמי שעברו אל עולם אחר, אל קיום חדש של אושר, עוצמה ותהילה. המאסטר אמר להם כי המלכות תבוא בעוצמה, וכמה מהם חשבו כי הם החלו להבחין בדבר שאליו הוא התכוון.

וכאשר לוקחים בחשבון את כל אלה, לא קשה להבין איך הגברים הללו החלו להטיף לבשורה *חדשה על אודות ישוע*, במקום להטיף את המסר הקודם על אודות אבהותו של האל ואחוות האדם.

1. דרשת פנטקוסט

השליחים התחבאו במשך ארבעים יום. אירע הדבר שביום הזה נחגג חג השבועות, ואלפי מבקרים מכל רחבי העולם נמצאו בירושלים. רבים מהמבקרים הגיעו לטובת החג, אך מרביתם שהו בעיר

מאז הפסח. כעת הגיחו השליחים המפוחדים הללו משבועות של בידוד והופיעו באומץ במקדש, הם החלו להטיף שם למסר החדש על אודות המשיח אשר קם לתחייה. וכל התלמידים אף היו מודעים לעובדה שהם קיבלו מתת חדשה של בוננות ושל עוצמה רוחנית.

היה זה בסמוך לשעה שתיים אחר הצהריים, שעה שפטרס עמד באותו המקום שבו המאסטר שלו לימד בפעם האחרונה במקדש, ונשא את אותה דרשה נלהבת אשר כבשה יותר מאלפיים נשמות. המאסטר עזב, אך לפתע הם גילו כי לסיפור על אודותיו נודעה השפעה כבירה על העם. אין להתפלא על כך שהדבר הוביל אותם להמשיך ולהטיף למה שחזק את המסירות שלהם בעבר לישוע, ובה-בעת אילץ אנשים להאמין בו. בפגישה נכחו שישה מן השליחים: פטרס, אנדראס, יעקב, יוחנן ופיליפוס ומתי. הם שוחחו במשך למעלה משעה וחצי ונשאו דברים ביוונית, בעברית ובארמית, כמו גם כמה מילים אפילו בשפות אחרות שהכירו במידת-מה.

מנהיגי היהודים נדהמו נוכח תעוזת השליחים, אך הם חששו לגעת בהם לרעה בשל מספר המאמינים הגדול אשר האמינו בסיפורם.

עד לשעה ארבע-וחצי, יותר מאלפיים מאמינים ירדו בעקבות השליחים אל בריכת השילוח, שם הטבילו אותם פטרס, אנדראס, יעקב ויוחנן בשמו של המאסטר. החושך כבר ירד כאשר הם סיימו להטביל את ההמון הזה.

חג השבועות היה החג הגדול של הטבילה, הזמן להתרועע עם הגרים אשר בשער, אותם גויים אשר ביקשו לעבוד את יהוה. על-כן, היה קל יותר למספר גדול של הן יהודים והן גויים מאמינים להיטבל באותו היום. בעשותם כן, הם לא התנתקו בשום אופן מן האמונה היהודית. אפילו במשך זמן-מה לאחר מכן, המאמינים בישוע היוו כת בתוך היהדות. כולם, לרבות השליחים, עדיין מילאו אחר הדרישות המהותיות במסורת הטקסית היהודית.

2. החשיבות של חג השבועות

ישוע חי על-פני האדמה ולימד בשורה אשר גאלה את האדם מן האמונה הטפלה לפיה הוא הינו בן השטן, ורוממה אותו למעמד המכובד של היותו בן אמונה של האל. המסר של ישוע, כפי שהוא הטיף לו וחי אותו בתקופתו, שימש תרופה יעילה לקשייו הרוחניים של האדם בימי ניסוחו. וכעת, משעזב הוא עצמו את העולם, הוא שולח במקומו את רוח האמת, אשר מתוכננת לשכון בתוככי האדם ולנסח מחדש את המסר של ישוע עבור כל דור חדש, זאת בכדי שכל קבוצה חדשה של בני-תמותה אשר תופיע על הארץ תקבל גרסה חדשה ומעודכנת של הבשורה, בדיוק את אותה הארה אישית ואת אותן הנחיות קבוצתיות אשר ישמשו תרופה יעילה לקשייו הרוחניים המשתנים והמתחדשים כל העת של האדם.

משימתה הראשונה של רוח זו, כמובן, הינה לקדם את האמת ולהפוך אותה לאישית, זאת לפי שהבנת האמת מהווה את הצורה הגבוהה ביותר של חירות אנושית. לאחר מכן, תכליתה של רוח זו הינה לחסל את תחושת היתמות של המאמין. מכיוון שישוע חי בקרב בני האדם, אילולא באה רוח האמת לשכון בלבבות בני האדם, כלל המאמינים היו חשים תחושת בדידות.

מתת זו, של רוח הבן, מיטיבה להכין את דעתם של כל בני התמותה הרגילים למתת האוניברסאלית המאוחרת יותר של רוח האב (המכוונן) לאנושות בכללותה. במובן מסוים, רוח האמת הינה רוחם הן של האב האוניברסאלי והן של הבן הבורא.

אל תשגו ואל תצפו לכך שתהיה לכם מודעות שכלית חזקה ביחס לרוח האמת אשר נשלחה. הרוח אף-פעם לא יוצרת מודעות לעצמה, רק מודעות למיכאל, הבן. למן ההתחלה, ישוע לימד

מסמך 194

כי הרוח לא תדבר על עצמה. ההוכחה, אם כן, לקשר שלכם עם רוח האמת, אפוא, לא תימצא במודעות שלכם לרוח זו, אלא דווקא בהתנסותכם בהתעצמות הקשר עם מיכאל.

הרוח גם באה לסייע לאדם להיזכר בדבריו של המאסטר ולהבינם, כמו גם להאיר ולפרש-מחדש את חייו עלי אדמות.

לאחר מכן, באה רוח האמת לסייע למאמין להיווכח במציאויות של תורת ישוע ושל חייו, אשר אותם חי הוא עצמו בגוף בשר ודם, וכפי שהוא חי עתה מחדש בכל מאמין יחיד, של כל דור ודור של בני אל חדורי-רוח.

וכך נדמה שרוח האמת אכן באה בכדי להוביל את המאמינים כולם לאמת כולה, לידיעה המתרחבת של התנסות החיים, ולמודעות רוחנית גדלה למציאותה ולנצחיותה של עובדת היותו בן מרקיע של האל.

ישוע חי חיים אשר מגלים אדם הכפוף לרצונו של האב, ולא חי דוגמה אשר אדם אחר נדרש לנסות לחקותם פשוטו כמשמעו. החיים האלה שחי בגוף בשר ודם, יחד עם מותו על הצלב והתחייה אשר הגיעה לאחר מכן, הפכו אחר-כך לבשורה חדשה על אודות הכופר אשר שולם על-מנת לרכוש את האדם חזרה מידי הרשע – מהרשעתו של אל נעלב. ולמרות זאת, אפילו שהבשורה עוותה עד מאוד, עובדה היא שמסר חדש זה על אודות ישוע נשא בחובו הרבה מן האמיתות הבסיסיות ומן השיעורים של בשורת המלכות המוקדמת יותר. וכך, במוקדם או במאוחר, תתגלנה האמיתות הנסתרות האלה, על אודות אבהותו של האל ואחוות האדם, ותחוללנה בפועל את ההתמרה של כלל הציוויליזציה האנושית.

ואולם, השגיאות השכליות האלה לא השפיעו בשום צורה שהיא על צמיחתם ברוח של המאמינים. בתוך פחות מחודש מעת מתת רוח האמת, התקדמו השליחים באופן יחידני יותר מאשר במהלך כמעט ארבע שנים של קשר אישי ואוהב עם המאסטר. גם ההחלפה של עובדת תחייתו של ישוע את אמת בשורת הגאולה של היותנו בני האלוהים לא השפיעה בשום צורה על תפוצתה המהירה של התורה; להיפך, נדמה שהתורה החדשה על אודות ישוע עצמו ותחייתו מן המתים האפילה על המסר שלו ותרמה רבות להטפתן של החדשות הטובות.

המונח "הטבלה ברוח", שבו החלו להשתמש בסביבות הזמן הזה, פשוט סימן את קבלתה המודעת של מתת רוח האמת וההכרה האישית בכוח הרוחני החדש הזה, כהעצמה של כלל ההשפעות הרוחניות אשר נשמות יודעות-אל הרגישו קודם לכן.

מאז מתת רוח האמת, נתון האדם להוראתו ולהנחייתו של שלוש מתנות רוח: רוח האב, מכוון המחשבה; רוח הבן, רוח האמת; ורוח הרוח, רוח הקודש.

במובן מסוים, האנושות נתונה להשפעה כפולה של הקריאה בת שבעת ההיבטים של השפעות הרוח ביקום. הגזעים האבולוציוניים הראשונים של בני התמותה מצויים בקשר מתקדם עם שבע הרוחות מסייעות-הדעת של אם הרוח של היקום המקומי. בשעה שהאדם מתקדם במעלה סולם האינטליגנציה וההבחנה הרוחנית, באים לרחף מעליו ולשכון בתוכו לבסוף שבע השפעות רוח הגבוהות יותר. ושבע הרוחות האלה של העולמות המתקדמים הן:

1. רוח המתת של האב האוניברסאלי – מכווני המחשבה.

2. נוכחות הרוח של הבן הנצחי – כבידת הרוח של יקום היקומים והערץ הוודאי לכל התייחדות רוחנית.

מסמך 194

3. נוכחות הרוח של הרוח האינוסופית – רוח-הדעת האוניברסאלית של הבריאה בכללותה, המקור הרוחני לקשר האינטלקטואלי שבין כלל ההוויות המתקדמות.

4. רוחו של האב האוניברסאלי והבן הבורא – רוח האמת, אשר ככלל נחשבת לרוח של בן היקום.

5. רוחה של הרוח האינוסופית, ורוח האם של היקום – רוח הקודש, אשר ככלל נחשבת לרוח של רוח היקום.

6. רוח-הדעת של רוח האם של היקום – שבע הרוחות מסייעות-הדעת של היקום המקומי.

7. רוחם של האב, הבנים, והרוחות – רוח השם-החדש של בני התמותה המרקיעים של העולמות לאחר שהנשמה אשר נולדה-מן-הרוח הותכה עם מכוון המחשבה מפרדיס, ולאחר שהגיעה לאחר מכן לאלוהיות ולהדר המעמד של סגל הסופיות של פרדיס.

וכך הביאה מתת רוח האמת לעולם ולתושביו את אחרונת מתנות הרוח המיועדת לסייע לחיפוש המרקיע אחר האל.

3. מה אירע בחג השבועות

תורות משונות ומוזרות רבות נקשרו לסיפורים המוקדמים על אודות מאורעות יום חג השבועות. בזמנים מאוחרים יותר חל בלבול בין מאורעות היום הזה, אשר במהלכו באה רוח האמת, המורה החדשה, לשכון בלבבות בני-האדם, לבין ההשתוללות וההתפרצות של הרגשות המטופשת. משימתה העיקרית של רוח נובעת זו של האב ושל הבן, הינה ללמד את בני האדם את האמת על אודות אהבתו של האב ועל רחמנותו של הבן. אלה הן האמיתות על אודות האלוהיות אשר בני-אדם יוכלו להבין טוב יותר מאשר כל האיכויות האלוהיות האחרות של האופי. רוח האמת עוסקת בעיקר בהתגלות טיבו הרוחני של האב ובאופיו המוסרי של הבן. הבן הבורא, בגוף, גילה את אלוהים לאדם; רוח האמת, בלב, מגלה את הבן הבורא לאדם. חייו של אדם אשר מניבים "את פירות הרוח", הם פשוט מפגן של האיכויות אשר הפגין המאסטר עצמו בחייו המוקדמים על-פני האדמה. כאשר ישוע חי על-פני הארץ, הוא חי את חייו כאישיות אחת – ישוע מנצרת. מאז פנטקוסט, יכול המאסטר, בדמות הרוח השוכנת, "המורה החדש", לחיות מחדש בהתנסות של כל מאמין אשר למד את האמת.

אירועים רבים במהלך חיי האדם קשים להבנה, קשה להבין כיצד הם מתיישבים עם הרעיון שזהו יקום שבו האמת שולטת והצדיקות יוצאת כאשר ידה על העליונה. פעמים רבות נדמה כי הדיבה, השקר, חוסר-היושר וחוסר-הצדיקות – החטא – הם המנצחים. האם, אחרי ככלות הכול, האמונה מנצחת את הרוע, החטא והעוון? אכן, כן. חייו ומותו של ישוע מהווים את ההוכחה הנצחית לכך שאמיתות טובו ואמונתו של היצור המונע-מן-הרוח תמיד משתלמים. הם הציקו לישוע על הצלב ואמרו, "בוא נראה אם אלוהים יבוא ויגאל אותנו." היום של הצליבה היה חשוק, אך בוקר התחייה היה בהיר ומרהיב; והיום של פנטקוסט היה בהיר ושמח עוד יותר. דתות הייאוש הפסימי מבקשות להשתחרר מעול החיים; הן מבקשות חידלון בשינה ובמנוחה בלתי-נגמרים. אלה הן דתות של פחד ושל יראה פרימיטיביים. דתו של ישוע הינה בשורת אמונה חדשה עבור האנושות המצויה במאבק. דת חדשה זו מבוססת על אמונה, על תקווה ועל אהבה.

החיים זימנו לישוע את המכות הקשות, האכזריות והמרות ביותר; והאדם הזה עמד נוכח כל גורמי הייאוש הללו באמונה, באומץ ובנחישות מתמדת לעשות את רצון אביו. ישוע עמד אל מול המציאות הנוראית של החיים ויכול להם – אפילו במוות. הוא לא השתמש בדת כבמפלט מן החיים. דתו של ישוע איננה מבקשת להתחמק מן החיים האלה על-מנת ליהנות מן האושר של קיום אחר. דתו של

ישוע מעניקה את האושר והשלווה של קיום אחר ורוחני, ובכך היא מעצימה ומאצילה את חייהם של בני האדם אשר חיים כעת בגוף.

אם הדת הינה האופיום להמונים, זו אינה דתו של ישוע. על הצלב הוא סירב לשתות מן הסם הממית, ורוחו, אשר שוטפת כעת כל בשר, מהווה השפעה כבירה בעולם אשר מניעה את האדם מעלה והלאה. הדחף הרוחני קדימה הינו הכוח המניע החזק ביותר אשר קיים כעת בעולם הזה; המאמין אשר לומד את האמת הינו הנשמה המתקדמת והנחושה האחת עלי אדמות.

ביום של פנטקוסט שברה דתו של ישוע את כל המחסומים והחומות הגזעיות. לעד נכון הדבר כי "החירות מצויה בכל מקום שבו שוכנת רוח האדון." ביום הזה הפכה רוח האמת למתת האישי של המאסטר עבור כל בן-תמותה. רוח זו ניתנה בכדי לאפשר למאמינים להיטיב ולהטיף ביתר-יעילות לבשורת המלכות, אך הם שגו וייחסו את קבלתה של הרוח אשר שטפה אותם לחלק מן הבשורה החדשה שאותה הם גיבשו שלא במודע.

אל תתעלמו מן העובדה כי רוח האמת ניתנה לכל מי שאמונתו כנה; מתת רוח זו לא ניתנה אך ורק לשליחים. כל מאה-ועשרים הגברים והנשים אשר התאספו באולם העליון קיבלו את המורה החדש, כמו כלל האנשים בעלי הלב התם ברחבי העולם. המורה החדש ניתן לאנושות, וכל נשמה קיבלה אותו בהתאם לאהבת האמת המצויה בה וליכולתה לתפוש ולהבין מציאויות רוח. סוף-סוף נגאלת הדת האמיתית מידיהם של הכוהנים והמעמדות הקדושים, ומוצאת את ביטוייה האמיתי בנשמה של כל אדם ואדם.

דתו של ישוע מקדמת את הציוויליזציה האנושית מן הסוג הגבוה ביותר, בכך שהיא יוצרת את טיפוס האישיות הרוחנית הגבוה ביותר ומטיפה לקדושתו של אותו אדם.

הגעתה של רוח האמת בפנטקוסט הפכה לאפשרית דת אשר איננה רדיקלית, ואף איננה דת שמרנית; היא איננה ישנה, אף לא חדשה; היא איננה נשלטת בידי המבוגרים, אף לא בידי הצעירים. עובדת חייו של ישוע על הארץ מספקת נקודת עיגון קבועה בזמן, ואילו מתת רוח האמת מאפשרת לדת אשר הוא עצמו חי ולבשורה אשר לה הוא הטיפף, להתרחב לעד ולצמוח ללא-גבול. הרוח מכוונת לכול האמת; היא משמשת כמורה של דת בהתרחבות, דת צומחת לעולם, דת של התקדמות אינסופית בפרישתה האלוהית. מורה חדש זה לעד יגלה למאמין מבקש-האמת את מה שהיה גלום באופן אלוהי באישיותו ובטיבו של בן האדם.

התופעות אשר נקשרו במתת "המורה החדש", והעובדה שמה שהשליחים הטיפו לו התקבל על ידי בני האומות והגזעים השונים אשר נקבצו בירושלים, מעידים על האוניברסליות של דת ישוע. בשורת המלכות נועדה שלא להיות מזוהה עם שום גזע, תרבות או שפה מסוימים. היום של פנטקוסט היווה עדות למאמץ הכביר של הרוח לשחרר את דתו של ישוע מכל האזיקים היהודיים אשר היא ירשה. אפילו לאחר ההדגמה הזו, של הרוח אשר שטפה כל בשר, ניסו השליחים בתחילה להשית את דרישות היהדות על המומרים. אפילו פאולוס התקשה עם אחיו בירושלים, זאת בשל סירובו להכפיף את הגויים למנהגי היהדות. שום דת של התגלות לא תוכל להתפשט ברחבי העולם כולו אם תשגה את השגיאה הגדולה ותהפוך מזוהה מאוד עם תרבות לאומית כלשהי, או אם תהיה מזוהה עם מנהגים גזעיים, חברתיים, או כלכליים מסוימים.

מתת רוח האמת לא הייתה תלויה כלל במנהגים, טקסים, או מקומות קדושים, ומקבליה לא נדרשו להתנהגות מיוחדת כלשהי על-מנת שהיא תתבטא במלואה. כאשר הגיעה הרוח אל כל אלה אשר נקבצו באולם העליון, הם פשוט ישבו שם, מעט לאחר שהחלו להתפלל בדממה. הרוח ניתנה ליושבי הכפר וליושבי העיר כאחד. על-מנת לקבל את הרוח, השליחים לא נדרשו ללכת אל מקום

מבודד בכדי להתבודד בו ולמדוט ביחידות במשך שנים. פנטקוסט מפריד לעד בין רעיון ההתנסות הרוחנית לבין סביבה המתאימה לכך במיוחד.

המתת הרוחני של פנטקוסט יועדה לשחרר לעד את דתו של המאסטר מכל תלות בכוח פיזי; המורים של הדת החדשה הזו צידו כעת בכלי נשק רוחניים. הם נדרשו לצאת ולכבוש את העולם באמצעות סליחה בלתי-מתפשרת, רצון טוב אשר אין-דומה-לו ואהבה שופעת. הם מצוידים על-מנת להתגבר על הרוע באמצעות הטוב, לחסל את השנאה באמצעות האהבה, להשמיד את הפחד באמצעות חיים של אומץ ושל אמונה באמת. ישוע כבר לימד את חסידיו כי הדת שלו לעולם איננה פסיבית; תלמידיו נדרשו תמיד להיות פעילים וחיוביים בסעד הרחמים ובמפגני האהבה. המאמינים הפסיקו להתייחס אל יהוה כאל "אדוני אלוהי צבאות". כעת הם התייחסו לאלוהות הנצחית כאל "אלוהים ואבי אדונינו ישוע המשיח". ולכל הפחות הם עשו התקדמות, גם אם במידה מסוימת הם לא הצליחו להבין עד תום את האמת לפיה אלוהים הינו גם אבי הרוח של כל יחיד.

פנטקוסט העניק לאדם בן התמותה את הכוח לסלוח על עלבונות אישיים, להישאר שליו גם נוכח חוסר-צדק משוע ביותר, להישאר בלתי-מושפע גם נוכח סכנה איומה, ולקרוא תיגר על רשעות השנאה והכעס באמצעות פעולות אהבה וסובלנות אמיצות. אורנטיה סבלה במהלך ההיסטוריה שלה מן החורבן אשר המיטו עליה מלחמות הרסניות וכבירות. כל מי שנטל חלק במאבקים האיומים הללו נחלו מפלה ניצחת. היה רק מנצח אחד; רק אחד יצא מן המאבקים המרים הללו עם מוניטין טוב משהיה – היה זה ישוע מנצרת והבשורה שלו על אודות ניצחון הרע באמצעות הטוב. הסוד לציוויליזציה טובה יותר טמון בתורתו של המאסטר על אודות אחוות האדם, הרצון הטוב של אהבה ואמון-הדדי.

עד לפנטקוסט, הדת גילתה אך ורק את האדם המבקש את האל; מאז פנטקוסט, האדם עדיין מבקש את האל, אך על העולם מאיר מפגן האל, אשר מבקש אף הוא את האדם ושולח אליו את הרוח בכדי שתשכון בקרבו, כאשר זה מצא אותו.

לפני תורת ישוע, אשר שיאה בפנטקוסט, לנשים בדתות הישנות היה מעמד רוחני מועט, אם בכלל. לאחר פנטקוסט, האישה באחוות האדם עמדה בפני האל במעמד שווה לזה של הגבר. בקרב מאה-ועשרים אלה אשר קיבלו את ביקור הרוח המיוחד הזה, היו רבות מן הנשים התלמידות, ומנת חלקן בברכות האלה השתווה למנת חלקם של המאמינים הגברים. הגבר לא יכול היה עוד להתיימר לנכס לעצמו את סעד השירות הדתי. הפרושי יכול להמשיך ולהודות לאלוהים על כך "שלא עשני אישה, מצורע, או גוי", ואולם בקרב חסידיו של ישוע, האישה שוחררה לעד מכל האפליה הדתית המגדרית. פנטקוסט חיסלה את כלל האפליה הדתית אשר התבססה על גזע, על הבדלי תרבות, על מעמד חברתי, או על מגדר. אין להתפלא על כך שמאמיני הדת החדשה צעקו, "החירות מצויה בכל מקום שבו שוכנת רוח האדון".

הן אמו והן אחיו של יהודה נמנו על מאה-ועשרים המאמינים, וכחלק מחבורת התלמידים הזו, אף הם קיבלו את הרוח אשר שטפה כך. הם קיבלו לא פחות ולא יותר מן המתת הטובה אשר קיבלו חבריהם. חברי משפחתו הארצית של ישוע לא קיבלו שום מתת מיוחדת. פנטקוסט סימנה את קץ הכוהנים המיוחדים והאמונה במשפחות קדושות.

לפני פנטקוסט, השליחים ויתרו על הרבה עבור ישוע. הם הקריבו את בתיהם, משפחותיהם, חבריהם, רכושם הארצי ועמדותיהם. בפנטקוסט, הם העניקו את עצמם לאלוהים, והאב והבן בתגובה נתנו את עצמם לאדם – שלחו את רוחותיהם לשכון בקרב בני האדם. ההתנסות הזו של אובדן העצמי ומציאת הרוח איננה התנסות רגשית; היה זה אקט של כניעה-עצמית תבונית ושל הקדשה ללא-גבול.

פנטקוסט היווה קריאה לאחדות רוחנית בין מאמיני הבשורה. כאשר ירדה הרוח על התלמידים בירושלים, כדבר הזה בדיוק אירע בפילדלפיה, באלכסנדריה, ובכל יתר המקומות שבהם שכנו מאמיני אמת. הלכה למעשה היה נכון הדבר ש"אך לב אחד ונפש אחת היו בקרב המון המאמינים." דתו של ישוע הינה ההשפעה המאחדת החזקה ביותר אשר ידע העולם מעודו.

פנטקוסט יועד להפחית את האסרטיביות-העצמית אשר הפגינו יחידים, קבוצות, אומות וגזעים. רוח זו של אסרטיביות-עצמית היא אשר הולכת ומתעצמת לפרקים, עד אשר היא מתפרצת בצורת מלחמות הרסניות. האנושות תוכל להתאחד אך ורק באמצעים רוחניים, ורוח האמת הינה השפעה עולמית אוניברסאלית.

בואה של רוח האמת מזככת את לב האדם ומובילה את מי שמקבל אותה לגבש תכלית חיים המתמקדת אך ורק ברצון האל וברוחות בני האדם. רוח החומרנות האנוכית נבלעה במתת הרוח החדשה הזו של הזולתנות. אז כעכשיו, פנטקוסט מסמל את העובדה שישוע ההיסטורי הפך לבן אלוהי של התנסות חיה. כאשר האדם חווה בחייו במודע את האושר הזה, אושר של רוח שוטפת, התוצאה הינה שיקוי של בריאות, תמריץ לדעת ואנרגיה בלתי-פוסקת לנשמה.

לא התפילה היא אשר הביאה את הרוח ביום פנטקוסט, אך היא מאוד תורמת לקביעת יכולת הקליטה האופיינית לכל מאמין ומאמין. התפילה איננה מניעה את הלב האלוהי לתת את המתת בשפע, אך לעתים תכופות כל-כך היא מכוננת ערוצים גדולים ועמוקים יותר שבהם תוכל המתת האלוהית לזרום אל לבבותיהם ואל נשמותיהם של אלה הזוכרים להתייחד ברציפות עם בוראם באמצעות תפילה כנה וסגידת אמת.

4. ראשית הכנסייה הנוצרית

שליחיו ותלמידיו של ישוע התייאשו לחלוטין כאשר הוא נתפס בפתאומיות כזו בידי אויביו, וכאשר נצלב במהירות כזו בין שני גנבים. המחשבה על המאסטר, אשר נעצר, נקשר, הולקה ונצלב, הייתה כבדה מנשוא אפילו עבור השליחים. הם שכחו את אשר הוא לימד ואת אזהרותיו. ייתכן ש"היה איש נביא גיבור בפעל ובאמר לפני האלוהים ולפני כל-העם," אך הוא היה רחוק מלהיות המשיח שלו הם קיוו, משיח אשר ישיב את מלכות ישראל על כנה.

ואז הגיעה התחייה, עם הגאולה שהיא הביאה מן הייאוש ועם חזרתה של אמונתם באלוהיותו של המאסטר. שוב ושוב הם רואים אותו ומשוחחים איתו, והוא לוקח אותם אל הר הזיתים, שם הוא נפרד מהם לשלום ואומר להם שהוא חוזר אל האב. הוא אמר להם להישאר בירושלים עד אשר הם יקבלו את הכוחות – עד להגעת רוח האמת. וביום של פנטקוסט מגיעה המורה החדשה הזו, והם יוצאים מיד להטיף את בשורתם בכוחות מחודשים. הם חסידיו הנועזים והאמיצים של אדון חי, לא של מנהיג מובס ומת. המאסטר חי בלבבות אנשי הבשורה הללו; אלוהים איננו מהווה דוקטרינה במוחותיהם; הוא הפך לנוכחות חיה בנשמותיהם.

"ויום יום היו שקדים להיות במקדש לב אחד, ויבצעו את הלחם בבית. ויאכלו מזונם בגילה ובתם לבב, וישבחו את האלוהים וימצאו חן בעיני כל העם, והאדון הוסיף יום יום על העדה את הנושעים. וימלאו כלם רוח הקדש וידברו את דבר האלוהים באמץ לבב. וקהל המאמינים היה להם לב אחד ונפש אחת; ואין איש מהם אומר על אשר בידו לי הוא, כי הכל היה להם לנחלת כלם."

מה קרה לגברים הללו אשר ישוע הסמיך וציווה עליהם לצאת ולהטיף לבשורת המלכות, לאבהותו של האל ואחוות האדם? יש להם בשורה חדשה; הם בוערים בהתנסות חדשה; הם מלאים באנרגיה רוחנית חדשה. המסר שלהם השתנה לפתע להכרזה על המשיח אשר קם לתחייה: "ישוע הנצרי האיש אשר נאמן לכם מאת האלוהים בגבורות ובמופתים ובאתות אשר האלוהים

עשה על-ידו בתוכם, כאשר ידעתם גם אתם; אתו הנמסר על פי עצת האלוהים הנחרצה וידיעתו מקדם, צלבתם ורצחתם. וכך הגשים את נבואות כל הנביאים מפי האלוהים. אלוהים הקים את ישוע זה. אלוהים הפך אותו לאדון ולמשיח. עתה, אחרי הינשאו בימין האלוהים, לקח מאת אביו את הבטחת רוח הקדש וישפוך את אשר אתם ראים ושמעים. לכן הנחמו ושובו וימחו חטאיכם; למען ישלח האב את המשיח אשר יועד לכם, זהו ישוע, אשר צריך שיקבלו אתו השמים עד ימי שוב כל הדברים לתיקונם.

בשורת המלכות – המסר של ישוע – השתנתה לפתע לבשורה על אודות האדון ישוע המשיח. כעת הם הטיפו על עובדות חיו, מותו ותחייתו מן המתים, ועל התקווה לחזרתו המהירה לעולם הזה על-מנת לסיים את המלאכה אשר בה החל. וכך, המסר של ראשוני המאמינים היה קשור להטפה על אודות העובדות של הגעתו הראשונה והאמונה באשר להגעתו השנייה, מאורע שהם חשבו שיתרחש בקרוב מאוד.

המשיח עומד להפוך לתורה של הכנסייה אשר הלכה והתגבשה במהירות. ישוע חי; הוא מת עבור בני האדם; הוא העניק את הרוח; הוא מגיע שוב. ישוע מילא את כל מחשבותיהם, וממנו נגזר כל המושג שלהם על אודות האלוהים ועל כל השאר. הם התלהבו יתר-על-המידה מהדוקטרינה החדשה, קרי ש"אלוהים הינו אביו של אדוננו ישוע", מכדי לעסוק במסר הישן, ש"אלוהים הינו אביהם האוהב של כל בני האדם", ואפילו של כל אחת ואחד כיחידים. אכן, אהבת אחים נהדרת ומפגן אשר אין דומה לו של רצון טוב צמחו בקהילות המאמינים המוקדמות האלה. ואולם, היו אלה קהילות של מאמינים בישוע, לא אחווה של אחים במשפחת המלכות של האב השמימי. הרצון הטוב שלהם נבע מן האהבה אשר נולדה מן המושג על אודות המתת של ישוע, ולא מן ההכרה באחוות בני התמותה. אף-על-פי-כן, הם נמלאו שמחה, והחיים החדשים והייחודיים אשר הם חיו משכו את כל בני האדם אל התורה אשר הם לימדו על אודות ישוע. הם שגו שגיאה גדולה בכך שהחליפו את בשורת המלכות בסיפורים ובתיאורים החיים על אודות הבשורה הזו עצמה, אך אפילו זה היווה את הדת הכבירה ביותר אשר ידעה האנושות מעודה.

ללא ספק, אחווה חדשה קמה בעולם. "המוני המאמינים היו שקדים על תורת השליחים ועל ההתחברות, ועל בציעת הקלחם ועל התפלה." הם כינו זה את זה אח ואחות; הם קיבלו זה את פני זה בנשיקה קדושה; הם סעדו את העניים. הייתה זו אחווה של חיים, כמו גם של סגידה. הם לא חלקו את רכושם זה עם זה מתוקף ציווי, אלא משום שביקשו לחלוק את רכושם עם אחיהם המאמינים. הם היו בטוחים כי ישוע ישוב להשלים את כינונה של מלכות האב עוד בימי חייהם. המחווה הספונטנית הזאת של שיתוף הרכוש לא נבעה ישירות מתורתו של ישוע; היא נולדה מתוך אמונתם הוודאית של הגברים והנשים הללו בכך שישוע עתיד לשוב ביום מן הימים ולסיים את מלאכתו – לכוון את המלכות. ואולם בפועל, תוצאותיו של הניסוי הזה אשר כוונותיו טובות – ניסוי של אהבת אחים אשר לא הייתה מאחוריו מחשבה – היו הרסניות ומצערות. אלפי מאמינים כנים מכרו את רכושם והוציאו את כל נכסיהם החומריים. בחלוף הזמן, משאביה של "הקומונה-השוויונית" הנוצרית הידלדלו ונגמרו – אך לא כן העולם. עד מהר החלו המאמינים באנטיוכיה לערוך מגבית על-מנת למנוע מאחיהם המאמינים בירושלים מלרעוב ללחם.

בימים האלה הם חגגו את סעודת האדון באופן שבו נוסדה; במילים אחרות, הם התאספו לסעודת רעים בצוותא, ונטלו מן הסקרמנט בסיום הארוחה.

בתחילה הם הטבילו בשם ישוע; חלפו כמעט עשרים שנה עד שהם החלו להטביל בשם "האב, הבן ורוח הקודש." טבילה הייתה כל אשר נדרש בכדי להתקבל לאחוות המאמינים. הם עדיין לא היו מאורגנים; הייתה זו פשוט האחוה של ישוע.

הכת הישועית הזו גדלה במהירות, והצדוקים שוב החלו לשים אליהם לב. הפרושים לא הוטרדו מן המצב, משום שמה שהם לימדו לא הפריע בשום אופן לקיום מצוות היהדות. אך הצדוקים החלו לכלוא את מנהיגי הכת הישועית, עד אשר לחצו עליהם לקבל את עצתו של רבן גמליאל, ממנהיגי הרבנים, אשר ייעץ להם כך: "התרחקו מן האנשים הללו ועזבו אותם במנוחה, שכן אם תורה זו מעשה ידי אדם, היא תחוסל; אך אם היא מעשה ידי האל, לא תוכלו לחסלם, ואפילו חלילה תימצאו נלחמים באלוהים." הם החליטו לדבוק בעצתו של גמליאל, ובירושלים השתררה תקופה של שקט ושלווה אשר במהלכה נפוצה במהירות הבשורה החדשה על אודות ישוע.

וכך הכול זרם על מי מנוחות בירושלים, עד אשר הגיעו מספר רב של יוונים מאלכסנדריה. שניים מתלמידיו של רודן הגיעו לירושלים והמירו רבים מבין התושבים ההלניסטיים. עם ראשוני המומרים נמנו סטפן ובֶרְנָבֶס. היוונים המוכשרים הללו לא דבקו בהשקפה היהודית, ולא היטיבו להיצמד למנהגי הסגידה והטקס היהודיים. והיו אלה פעולותיהם של המאמינים היוונים אשר הביאו לסיום יחסי השלום בין אחוות ישוע לבין הפרושים והצדוקים. סטפן וחברו היווני החלו להטיף יותר בסגנון שבו לימד ישוע, והדבר העמיד אותם בעימות ישיר עם מנהיגי היהודים. באחת מן הדרשות הציבוריות אשר נשא סטפן, כאשר הוא הגיע לחלק השנוי במחלוקת של הדברים, הם התעלמו מכל כללי המשפט התקין ופשוט סקלו אותו למוות במקום.

וכך הפך סטפן, מנהיג הקהילה היוונית של מאמיני ישוע בירושלים, לקדוש המעונה הראשון של הדת החדשה, וכן לגורם הישיר לכינונה הרשמי של הכנסייה הנוצרית. המשבר החדש הזה גרם להכרה בכך שהמאמינים לא יכולים יותר להמשיך ככת בתוך האמונה היהודית. כולם הסכימו כי עליהם להיפרד מן הלא-מאמינים; וכחודש לאחר מותו של סטפן התארגנה הכנסייה בירושלים תחת הנהגתו של פטרוס, כאשר יעקב, אחי ישוע, הועמד בראשה.

אז פרצו מחדש הרדיפות הבלתי-פוסקות בידי היהודים, והמורים הפעילים של הדת החדשה הזו על אודות ישוע, אשר מאוחר יותר כונתה באנטיוכיה הנצרות, יצאו אל קצוות עולם בכדי להטיף על אודות ישוע. לפני תקופתו של פאולוס, היוונים הובילו את הפצת המסר; וראשוני המיסיונרים הללו, כמו גם אלו אשר באו בעקבותיהם מאוחר יותר, צעדו בעקבות אלכסנדר מימי קדם, יצאו מעזה וצור אל אנטיוכיה, ומשם דרך אסיה הקטנה אל מקדוניה, ומשם אל רומא ואל קצוות האימפריה.